

Но изведнажъ сърдито скокналъ и захваналъ да гони една голѣма муха, която го дразнѣла съ своето бръмчене .

Разгнѣвенъ още по силно и отъ тази неспо-лука, седналъ и съ насълзени очи отново захва-налъ: „Орелъ, ракъ и щука, не зная по каква...“

Погледътъ му станалъ разсѣянъ, прѣмрѣжило му нѣщо на очитѣ и главата му се тропнала о книгата.

Петъръ заспалъ.

Полекичка една хладна ржка се допрѣла до неговото чело. Петъръ си вдигналъ главата, но що да види? Никога той не е виждалъ по-красиво ли-це, като тази мила русалка, която тѣй засмѣно се-га го гледала. Разхвърленитѣ ѝ разкошни руси, кждрави коси се крепѣли съ златенъ гребенъ. Роклята ѝ, цѣла въ рози, била напрѣскана съ би-стри росни капки. Съ едната си ржка държала сребърно бастонче, а съ другата хванала книгата на Петърча.

— Петре, нѣжно се обадила русалката. - Искашъ ли да ти помогна да си научишъ басничката. Съ моята помощ ти скоро ще сполучишъ. Кажи Пет-ре, искашъ ли?

— О, искамъ, искамъ, защото азъ самичкъ не мога, отговорилъ Петърчо.

— Тогава, хайде заедно! - И любезната русалка показвала съ бастончето редоветѣ, а Петъръ съ ви-сокъ гласъ внимателно четѣлъ думитѣ.

Така, като прочели баснята много пжти, русал-ката затворила книгата и усмихнато продумала: „Ка-жи я сега, Петре, наизустъ!“

Петърчо я казалъ непрѣкъснато цѣлата чакъ до края.